



DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

LA CAYGUDA DE 'N SILVELA



Aquí tenen, en un mot,
el que ho ha promogut tot.

À LA DISPOSICIÓ DE VOSTÈS

Tenim el gust de participar als nostres estimats lectors que queda desde avuy instalada y en funcións la *Estampa de LA CAMPANA y LA ESQUELLA*, que pel servey dels periódichs y demés publicacions de la Casa López, hem montat al carrer del Olm, núm. 8.

Las máquinas del sistema més perfeccionat conegut fins avuy dia, procedeixen de la famosa casa alemana: *Vereinigte Maschinenfabrik Augsburg und Maschinenbaugesellschaft Nürnberg*, A. G. establerta á Augsburg, y han sigut construhidas expofés pera nosaltres.

Els motors eléctrichs els hem adquirit en l'acreditada casa de Barcelona; *Vivó, Torres y C.^a*

Las corretjas de transmissió son degudas á *D. Ramon Sabata*.

Lo fluit que utilisém ens el proporciona la *Compañía barcelonesa de electricidad*.

Els caràcters y demés material tipogràfic l'hem adquirit en las més reputadas fundicions de Espanya y l'extranger.

Satisfets de possehir aquest nou element que ns' permetrà millorar las condicions del periódich, devém un expressiu vot de gracias á quants ens han secundat en els treballs d'instalació; al digne representant *J. C. Pundsack*, de qual inteligencia y zel hem pogut disposar sempre; al intel·ligent montador que 'ns ha enviat la casa alemana *Sr. Hans Winterstein*, que ha fet maravillas fins á deixarnos una instalació perfecta; y per últim al distingit tipógrafo *D. Lluís Tasso*, á qui devém alguns mesos de bona y fraternal acullida en son important establiment, concells acertadíssims sempre y oferiments nobles y generosos, que may podrém olvidar, al despedirnos de casa seva, pera trasladarnos á la nostra, de una manera definitiva.



¿Y ARA QUÉ?

IREULO: ja 'l tenim de cos present.

¡Quí ho havia de dir! Un home fals y pérfit que vivia enganyant á tothom, al últim ha sucumbit com las sevas mateixas víctimas.

Pérfit y fals ab tothom, estava escrit que havia de ser fals y pérfit ab sí mateix.

Ha mort envenenat pel veneno mateix que propina-va á las sevas víctimas, á tots els que li feyan nosa.

Y s'ha envenenat, no en un rapte de desesperació trágica, sino per tontería, com aquell papa-natas que pren per l'ampolla del ayguardent l'ampolla del sal-fumant.

Ja tenia rahó en Cánovas, qu' es quí l' havia calat millor:

—Eze hombre con toas zus pretensiones de zabihondo es un solemne tonto.

Examinin, si no, cóm ha vingut la defunció.

Casi per sorpresa, y á fi de cubrir la vacant que anava á deixar l' Azcárraga al ministeri al passar á la presidencia del Senat, va nombrar ministre de la Guerra al general Linars. Y aquest, prescindint de las promesas que s' havian fet al general de las ulleras fumadas de que se li donaria la Comandancia general del primer cos d' exércit, va tenir la humorada de adjudicar la breva al general Weyler. Y va ferho, á espatllas dels demés ministres; pero ab l' assentiment de l' home de la daga.

El qual devia dir:

—Ab un tret mato dos pardals. Me passeio una vegada més al general cristiá, faltantli á lo promés, y desinfió al general Weyler, que ab la seva actitud equivocada havia vingut sent el papu d' Espanya. Ara, tothom dirá:—Mira el llobarro, com tan bon punt ha vist l' esqué s' hi ha agafat desseguida.

La jugada era serrana... silvelina pura.

Pero no contava ab un efecte contrari, que tothom hauria previst; tothom, menos ell. No contava ab que l' nombrament de 'n Weyler, fet á espatllas del Consell de ministres, havia de treure de fogó á n' en Dato, gran amich de 'n Polavieja, y á n' en Gasset, acérrim enmich de 'n Weyler, fins al punt de moure'ls á presentar la dimissió de sas carteras ministerials de una manera irrevocable.

De modo que l' florentí, per sumar á en Weyler, restava dos ministres. Feya un surgit á la mitja y se li escorrián dos punts.

Y pel forat produhit per l' escorredura de aquests

dos punts, ell s' escorria també. Perque es lo qu' ell va dir:—¿Dimitiu vosaltres? ¡Donchs dimitim tots!

Y tots van dimitir.

No hi ha hagut sino que al reconstituhirse l' ministeri, baix la direcció del general Azcárraga, tots els dimittents, per companyerisme, han sigut nombrats de nou... tots menos ell.

Que 'n Dato y en Gasset quedessin afora, dada l' actitud en que s' havian colocat desde un principi ab motiu del nombrament de 'n Weyler, es natural y lògich y fins els honra per l' enteresa que revela.

Pero que hagi prosperat el nombrament de 'n Weyler y quedi excluhit del govern en Silvela, qu' es qui en primer terme vá patrocinarlo... aixó tan sols pot atribuhirse á la seva torpesa fenomenal... á aquella tontería ingénita de que tantas vegadas havia parlat en Cánovas.

Quan se cau en una actitud tan ridícula y poch digna, bé pot dirse que 's cau per no aixecarse'n may més.

En Silvela ha fet á tots.

No deixa de la seva estancia en el primer puesto de la gobernación més que recorts imborrables de la seva falta de caràcter y de iniciativas, de la seva carencia de tacto, de la seva fatuitat cínica y buyda y sobre tot de una falsia y una desllealtat per cap altre home públich igualada. Ha sigut una verdadera calamitat. La patria no li deu res, sino desgracias y desenganyos. Y en quant á las instituciones, es fácil que no tardin gayre á saber per experiencia propia tot lo que li deuen.

Perque, aixís com, quan va enfilarse al candelero, tot se 'n anava en pregonar que anava á tenir principi un régimen de reparació á las inmensas desgracias produhidas per las guerras, y ab qualsevol petita reforma que hagués adoptat hauria pogut mantenir despertas y vivas las esperansas públicas, avuy, al caure, tot ho deixa trinxat, trossejat, pulverisat, y ja no hi ha ningú que cregui en res... y ni 'ls mateixos governants parlan ja, ni tan sols pel gust de parlarne, de la missió de regenerar al país.

¡Bon goig pujan ells sostenirse un parell de mesos ó un trimestre!

En aixó estriba tot el seu programa: s' ha posat un pedás al vestit; que l' pedás s' aguant; no volen ni desitjan res més; no tenen altra aspiració que aquesta.

Careixen de pensament, de ideals, de propòsits... El país no pot esperar res d' ells, ni ells li prometen res per animarlo. Han acceptat el poder perque uns ó altres han de ocupar-lo, no perque tinguin res preparat en cap sentit. Se sostindrán mentres pujan: veurán si poden acabar de conjuminar lo del casament de la infanta, y després entregarán el manach de la paella á n' en Sagasta, si avants no cauen víctimas de qualsevol intriga parlamentaria.

En Sagasta es l' home destinat á acabarnos de fregir. Ni té més homes, ni pot apel·lar á altrás solucions, sense perill de la seva mateixa existencia, la monarquia felisment restaurada dessota l' garrofer de Sagunto.

P. K.



UNA representació dels obrers sense feyna, á causa de la crisis, ha acudit al Ajuntament, en demanda de treball... perque de fam no es just que s' hi mori cap fill de mare.

No sé qué farà la corporació municipal; pero si l' Alcalde 's refia sols del crèdit de 10,000 pessetas que al efecte va votar l' Ajuntament, consti que ab una suma tan petita, no n' hi ha ni menos per comensar.

Precisa, donchs, arbitrar recursos, surtin de ahont surtin, may siga sino per apayvagar la desesperació dels pobres, que no tenen cap culpa de que las imposicions, els errors y 'ls despilfarros del govern hajan produhit un estat de cosas, tan afflictiu pels honrats treballadors.

Llegeixo:

«S' assegura que alguns diputats abrigan el propòsit de presentar al Congrés una proposició de llei demanant que 's fassa extensiva la proscripció á qu' està subjecta la familia de D. Carlos de Borbón, á la del comte de Caserta, en atenció á la part vigorosa que va pendre en l' última guerra civil.»

Suposo que l' dia en que aquesta proposició 's presenti, tant en Sagasta com els sagastins fugiran d' estudi.

A reserva de anar al poder á atracarse de confits de la boda, quan s' haja realisat el casament que ells diuen que no volen autorisar ab el seu vot.

Quí no tè... dallonsas, tot el mon es séu.

S' haurá de convencer el virtuos sacerdot Sr. Pey y Ordeix, que la sotana es un entrebanch pels que tractan de caminar á pas una mica viu.

De primer varen excomunicarli la moralisadora revista *El Urbión*, y ara li han excomunicat el valent diari *Cosmopolita*.

El clericalisme ho ha fet sempre aixís: las rahons no 's contestan may ab arguments persuasius: al que las alega se l' excomunica.

Veritat es que las excomunións no fan cap blau, ni trencan cap os, y aceptadas ab la deguda resignació acaban per ser un mérit, lo mateix davant dels homes, que davant de aquell Déu que va treure á fuetadas als mercaders del temple.

Ni avans de la crisis, ni després de la pujada del nou ministeri, en Sagasta ha dit una paraula.

¿Y per qué ha de xerrar, tenint com té la contracta del poder á plasso fixo?

Sab ben bé l' dia que ha de caure la figa de la figura, y 's queda esperantla ab la boca oberta.

Ab la boca oberta; pero sense dir una paraula.

¡Quina política més cómica, si no fos la qu' està tirant al país per portas.

Caleulin á quin estat ha arribat Espanya, que tota la oposició del país en massa va ser inútil pera fer caure al home de la daga.

Ni las protestas de la Unió nacional, ni la guerra declarada de todas las classes sociales podían res: en Silvela, impassible.

Las formidables xiuladas dedicadas á n' en Dato, digne representant del seu president, per una orella li entravan y per altra li sortian.

Res li feya res.

Era precís que vingués una qüestió personal, mesquina, petita, tonta, per acabar ab ell.

Y es que la tontería, la petitesa y la mesquindad, son ja 'ls ressorts únichs dels governs de la restauració.

Tenim al Azcárraga, organisador de la derrota, de President del Consell de Ministres.

Tenim á n' en Linars, capitulador de Santiago de Cuba de ministre de la Guerra.

Tenim á n' en Weyler que ab trescents mil homes no va poder acabar ab 25,000 insurrectes cubans, de Capitá general de Madrid.

Ab rahó diu un periódich:—Al últim els generals de Cuba han triunfat en tota la línea.

L' interés que hi ha hagut pera nombrar á n' en Weyler, Capitá general de Madrid, se suposa que coincideix per causa, evitar que hagués pogut posarse de acort ab en Romero Robledo que aquests dias va una mica mogut.

Sempre será un sistema bastant socorregut el de lligar els gossos ab llangonissas; sols té un inconvenient, y es que á lo millor, algunas vegadas un se queda sense llangonissas y sense gos.

Hi ha espectacles que indignan.

Y un d' ells es, sens dupte, l' que ofería dias enrera l' exhibició publica á través de alguns carrers de Barcelona de un home débil y d' aspecte decent, enmanillat, com si sigués un terrible facinerós, y conduhit al jutjat, per un guardia municipal, alt, fort y sapat com un camalich.

¿Saben quí era l' prés? El Sr. Sarmiento (Gil Blas de Santallana) distingit escriptor valenciá, ex-jesuita, que penjá 'ls hàbits á la figuera, quan compregué ahont anava la famosa companyia, pera dedicarse ab entusiasme á la defensa de la llibertat y la justicia.

Per una causa de impremta que se li segueix á Valencia fou interessada la seva detenció, y aquesta 's portá á efecte en la forma indicada.

Per si se 'n haguessen descuidat, consti que 'ls jesuitas quedan en deute ab el municipal que va enmanillar al valent y simpátich escriptor. Lo menos que poden fer es regalarli una medalla de Sant Lluís Gonzaga, y reservarli una plassa d' esbirro pera quan logrin restablir el tribunal del Sant Ofici.

Dé una memoria oficial, publicada en la *Gaceta*, apropiat dels escándols de la Diputació provincial de Madrid:

«En el Hospicio de Madrid era un hecho corriente atar por las noches al pene de los asilados un hilo que les ocasionaba inflamaciones y heridas.»

Ab aixó las piadosas monjas evitaban que las pobres criaturas s' orinessin al llit.

¿Y no hi ha á Espanya tribunals de justicia que acutuin contra las martirisadoras de la desvalguda infancia?

CARTAS DE FORA

Piera.—Pel dia 4 del mes que vé está anunciada la gran reconcentració dels remats místichs que ha de tenir efecte en aquesta vila. A tal efecte las autoritats locals no descansen, escribint á tots els pobles de la comarca y alguns altres de mes enllá perque s' esforcin en enviarnos tota la llana que pujan reunir, puig s' assegura que vindrá l' pastor gros, ó si-

ga 'l de la mitra, y 's diu que tampoch farán falta 'ls diputats del districte y algunas autoritats superiors. Veurem si 'l Sant Cristó de Piera, que segons diuen fa miracles, tornarà la vista y la claretat a n' aquesta munió de fanàtics cegos.

* * * *Vilafranca del Panadès.*—No haig de descriure la manera aparatosa ab que van ser rebuts en aquesta vila, un temps tan entusiasta per las idees avansadas, els misionistas que s' han encarregat de donar dos ó tres funcions en dos dias. Era alló de que al veure 'ls passar hasta 'ls gossos lladravan... Y realment las funcions resultaren extraordinariamente divertidas. Un d' ells, á mitja propaganda, vá posarse á cantar, de manera que alló mes que una prédica semblava una sarsuela. Un altre prenentse la cosa pel costat trágich, vá calificar de asesfins als que fan LA CAMPANA y La Esquella. Els burgesos també varen rebre, s' entén els que fan treballar á la festa, 'ls quals, vá dir, son uns lladres. Y afegint: «Traballadors, robeulos, robeulos, si, robeulos, que també 'us roban á vosaltres.»—Tot aixó, no per que 'ls explotin pagantlos un jornal insuficient, sino per que 'ls fan treballar á la festa. ¿No es veritat que aquestas ensenyansas resultan molt instructivas y sobre tot ben morals?

SEMPRE PITJOR

A cada bugada perdém un llensol. Cada cambi polítich, y fins cada modificació ministerial, es un pas enrera. L' última crisi ha dat per resultat la sortida del govern de quants elements semblavan encare una mica liberals, pera donar entrada á un parell de reaccionaris més baix la gefatura del beato Azcárraga.

Y es que avuy ja no 's resol res tenint en compte miras elevadas, sino que tot obeeix á una política petita de intrigas, cábalas y malas passions. En todas las cosas que 's resolen, en todas las determinacions que 's prenen se sent la mateixa asquerosa furtó de sotana; es regeixen els destins de la nació desde las sagristias, y el baf pestilent del clericalisme entela els millors propósitos, si es qu' encare en quedan, y emporca todas las esferas en que 's mouhen els elements, desde el més alt al més baix, que forman la péssima organizació actual.

Hi ha empenyo, sobre tot, en cantar el *trágala* al país. Després que 'l poble havia fet als generals fracassats el favor inmens d' olvidarlos, are 'ls ressucitan posantlos als primers llochs, perque desde ells quins foren cobarts contra els cubans es mostrin valents contra 'ls espanyols; el país demana economia y 's carregan els gastos escandalosament, forsantho tot pera aumentar els ingressos; volia el poble respirar una mica de llibertat y 's mantenen suspesas, sense cap motiu qu' ho justifiqui, las garantias constitucionals; se dola tothom de que apareguessim com la nació més atrasada d' Europa y 'ns omplen Espanya de comunitats religiosas per que siga més rápit nostre complet embrutiment.

Ja no hi ha serietat ni vergonya. Estém sotmesos á la més terrible de las tiranias; la tiranía del anónimo.

Menos mal si tinguessim que combatre á un dictador tiránich y crudel; sabríam á qui malehir, á qui atacar, ahont dirigir la punteria, pero avuy no podém tirar contra 'l enemich que tenim al devant en primer lloch, perque no, y en segon lloch perque es solzament un titella á qui mouhen d' anagat els elements qu' en nom del cel fan tota mena de mal á la terra.

Aquest enemich invisible, cada día més arrelat, cada día més desvergonyit, no dona la cara, pero deixa sentir constantment sa poderosa garra sobre nosaltres y apenas si 'ns deixa alé pera protestar de sos atreviments. Influxa en nostras relaciones, en nostras amistats, en nostra familia y á no trigar gayre qui no vulga ser esclau tindrà d' emigrar ó morir en una patria, malehida siga, ahont 'l haurá condemnat al més espantós dels aïllaments, la gent sinistre qu' ho tindrà tot agabellat.

La solució donada á la darrera crisi ens acosta un bon tros á tan horrorosa situació.

JEPH DE JESPU

¡TANT SE VAL!

«En Paco se 'n anat d' oros!
¡El florenti ja ha acabat!...»
Bueno ¿y qué? ¿Qué se 'ns en dona?
¿Qué tindrém al cap de vall?
¿Perque en Silvela rellisqui y deixi de gobernar,
hem d' anar á fer lluminarias,
com si ja estés tot curat?
Mientras, oh poble, t' avinguis á anar la carga portant y t' contentis veyent cambis de gossos ó de collars,
tant es que mani en Pere com que gobierni en Pau;
sempre anirás enrera,
sempre serás esclau.

¿Cau un ministeri negre?
Puja un ministeri blanch.
¿El blanch se 'n va de bigotis?
Se 'n aixeca un de morat.
Si despatxat en Silvela vé 'l Azcárraga detrás,
y á continuació en Sagasta y luego 'l duch de Tetuan,
¿per qué t' entretens, oh poble, en mirar tan enfabat exercicis de cucanya que á tú no t' venen ni t' van?
Tant es que mani en Pere com que gobierni en Pau;
sempre anirás enrera,
sempre serás esclau.

La política es á Espanya una cinia colosal, un senzill joch de catúfols sabiament organiat.

La gran roda volta y volta y ab son moviment, es clar, els que ahí á baix se trobavan avuy se veuen á dalt.
Pero com el mecanisme no para may de rodar, perque tú, oh innocent poble, ab ta suó 'l vas untant, tant es que mani en Pere com que gobierni en Pau; sempre anirás enrera, sempre serás esclau.

Fas com el jugador cándit ab la rifa ilusionat, que cada any espera treure la primera de Nadal.
Ja ho veus que posas y posas y la grossa no vé may; ja ho sabs que aquests jochs polítichs no t' han de dar resultat.
Tú no surts de la rutina y miras qui vé y qui va, y t' engrescas ab las crisis, sense pensar que, al final, tant es que mani en Pere com que gobierni en Pau; sempre anirás enrera, sempre serás esclau.

Mientras seriament, oh poble, no formis de debó 'l plan de sacudirte 'l parásits qu' están xuclante la sanch; mientras no vulguis comprendre que dels vividors actuals no n' has d' esperar altra cosa qu' explotació y desengany; mientras dormis á la palla y segueixis olvidant que 'ls mals de que avuy te queixas tú ets qui te 'ls has de curar, tant es que mani en Pere com que gobierni en Pau; sempre anirás enrera, sempre serás esclau.

C. GUMÁ

L' ÚLTIM SURGIT

L' Azcárraga, pobre home, no volia de cap manera encarregar-se de la formació del nou ministeri. Temó—deya ell—que, donats els perills de la situació, no trobi personas disposadas á secundarme.

—¿Aixó 'l detura?—va dirli algú.—Tiri al dret. El patriotisme dels nostres polítichs no repara en perill més ó menos.

—¿Es que aixó está que crema!...

—Encare qu' estés bullint. Tindrà gent de sobra.

En efecte; apenas escampada la noticia de que don Marcelo havia rebut las claus del rebost, el pis va omplir-se d' eminencias.

Tothom hi anava únicament «per saludarlo», pero ningú s' olvidava de tirar el seu entretoch.

—Senyor Azcárraga, ja ho sab: se 'l felicita cordialment, y si necessita 'l concurs d' un amic fidelíssim...

—Que sigui la enhorabona, don Marcelo, y conti ab mí en tot y per tot.

—Albricias, mi general, y si li sobra alguna carterota...

L' Azcárraga s' fregava las mans, tremolant d' alegría. ¡Ell que s' havia pensat quedar-se sol!...

—¡Tinch gent, tinch tanta gent, que fins podré triar!

No obstant, l' element naval va ferli una petita observació.

—Seria convenient—va dirli—que 'l ministre de Marina fos un marino.

—Está molt ben enrahonat: *zapatero á tus zapatos*—respondé 'l Azcárraga, sense la menor intenció de fer un epigrama:—marino será.

Trobava tan justa la petició, que aplicant als demés ministeris la mateixa teoria *sabateril*, no hauria tingut cap inconvenient en donar la cartera de Gobernació á un gobernador, la d' Instrucció á un mestre d' estudi, la de Gracia y Justicia á un graciós que anés just y la d' Agricultura... á n' en Grieta.

Però com ningú més que 'ls marinos va reclamar, don Marcelo pogué dedicarse á formar el govern sense necessitat de subjectarse á cap patró.

Als pretendents s' els exigia una circunstancia.

—Veyám els documents—anava dibentlos de un á un.

—Jo no puch presentarli sino 'l títol d' advocat.

—¡Fora! Vosté no pot ser ministre.

—Aquí té la meua acta de senador—deya un altre.

—No 'm serveix.

—Vegí—deya 'l que seguía:—una fulla de serveys completa.

—Es inútil, es inútil...

Únicament s' humanisava quan ne sortia un què li deya ab veu melosa:

—Aquí té una carta de recomendació del bisbe y 'l butlletí de l' última quaresma,

—¡Guapo! Aixó es aixó. Vosté será ministre!—

¡Un home que freqüenta 'l sagraments y ademés conta ab la recomendació d' una testa mitrada!... ¿Quin ministre millor que aquest?

Feta la selecció—passant ab aixó la má per la cara de 'n Silvela,—don Marcelo, que al principi havia tingut pór de

trobar-se sol, va reparar que li sobraven trenta sis ó trenta set candidats. Per acabar-lo d' enredar, la majoria dels ministres dimisionaris declaravan patrióticament que no tindrían cap inconvenient en continuar sacrificant-se en aras de la felicitat del país.

—Senyors,—va dirlos el nou president, al tenirlos á tots reunits—jo agraheixo moltíssim el seu desinterés y las mostres d' afecte que 'm tributan; pero ja veuenh vostés mateixos que tots ministres no poden serho. Podrían fers'ho á palletas, com els dos espasas que l' altre día van pendre l' alternativa, pero com aixó seria una mica massa flamench, proposo un altre procediment. Obtindrán cartera 'ls vuyt de vostés que 'm dignin á la orella la paraula, el mot més agradable.

Els pretendents van anar acostanseli y pronunciant la paraula demanada. *Patria*, deyan uns; altres *Exércit*, altres *Regeneració*... Va havern'hi vuyt que van tenir la bona idea de dir *Amén*, y aquests foren els elegits.

Constituhit el ministeri, els agraciats van reunir-se al despaig de la Presidencia, y allí 'ls tenen vostés resant el rosari, menjant la sopa boba y treballant encarnissadament pera la felicitat d' Espanya.

FANTÀSTICH



ROBO qu' es molt just qu' á n' en Pidal, se li concedeixi 'l *Toisó d' or* vacant per defunció de 'n Martínez Campos.

Al home que ab la qüestió de la Presidencia del Congrès, va prestar-se tan mansament al sacrifici, es molt enrahonat que per tota recompensa, li penjin al coll... un *bé*.



Es extrany qu' en Silvela, quan va veure qu' en Gasset y en Dato s' empenyavan en dimitir á tota costa, no vaja apelar al gran recurs, que ha empleat sempre pera resoldre todas las dificultades.

¿Per què no va fer lo qu' havia fet á Bilbao, á Valencia, á Madrid, á Barcelona, á tot arreu ahont trobava que las cartas li eixian contrarias? ¿Per què no va declarar el ministeri en estat de siti?

Ab publicar un bando dihent:—«Tot ministre que vulgui dimitir será passat per las armas inmediatamente»—ni en Dato hauria fet el tontó, ni en Gasset hauria fet el criatura, y avuy encare sería dalt del canclero.

No importa que haja mort en Martínez Campos.

En Linares també s' diu Arseni.

Arseni en Linares y Valeriá en Weyler.

¡Y ab l' *arsénich* y la *valeriana*, no se 'n poden fer pocas de potingas!

Cada vegada que un governant solicita l' apoyo de algun element de l' oposició, pagant la seva apostassia ab un empleo ¿no saben què se 'm figura?

Un cuyner que busca la manera de tirar *tocino* á l' olla.

Desde la restauració, ¿no se 'n hi ha tirat poch ni gayre de porch, á l' olla del pressupost!

Ab la cayguda de l' home de la daga, ha deixat d' existir la Unió conservadora.

Y res t' d' extrany que haja desaparegut del mapa una agrupació política que á pesar del títol que ostentava, may va saber *unirse*, ni á la hora crítica ha sapigut *conservarse*.

Posemli, donchs, l' epitafi que li correspon:

«Una mentida menos»

(E. P. D.)

Tres inicials que volen dir: *Era Perfectament Desmoralisadora*.

No es la primera vegada que al Azcárraga fan servir-lo de president de un Ministeri pedás.

Quan la mort de 'n Cánovas, van acudir á n' ell; y ara hi han acudit també á la cayguda de 'n Silvela.

Tant al Azcárraga, com als seus companys de gabinet, en lloch de provehirlos de carteras, sería millor que 'ls provehissen de *capas*.

Com que mentres ocupan el poder, no fan res més que *aguantarlas!*

L' Ugarte si que ha tret la rifa.

Per un article que va publicar en el *Brusi*, posant en ridícul á n' en Pidal, li han adjudicat la cartera de Gobernació.

¡Qui sab! Pot ser l' Azcárraga s' ha determinat á ficar-lo al ministeri, calculant que aquest xicot á lo menos sab *fer l' article*.

En Silvela es de aquells polítichs que quan se 'n van de bigotis cauhen per no tornarse á aixecar may més.

Quan disposava del poder, de las influencias y dels

EL BURRO ETERN

HOSTAL
DE LA PRESIDENCIA

—Apa, don Marcelo, ara pot pujarhi vosté.

EL NOU MINISTERI



—¡Moniatos calents!... ¡Torrats y...!

destinos tenía molts enemichs y 's feya antipátich á tothom.

¿Cóm redimontri podrá rehabilitarse, ni criarse nous amichs, ara que se li han acabat els turróns?

La cartera de Agricultura y Obras públicas ha sigut adjudicada á n' en Sánchez Toca.

¿Saben qui es aquest Sánchez Toca? Senzillament, l'home d' Espanya que té 'l nas mes llarch. Una eminencia engaxada á una proeminencia. Y una proeminencia tan colossal, que per mocarse necessita un llenzol de llit de matrimoni.

Digne substitut de 'n Gasset, ell no necessitará fer canals y pantanos pera favorir als pobres pagesos. Quan aquests sufren els efectes de una sequia, el ministre de Agricultura 'ls podrá treure de apuros rápidamente y de una manera molt senzilla.

¿Saben cóm? Agafant un bon costipat de nas.

—Si bé 's considera, á n' en Silvela, no l' han tret del ministeri.

—¿Y donchs, qué?

—No res: l' han tractat á tall de barco inservible: l' han *desguassat*.

—¿Desguassat ó guassat? Perque jo trobo que li han fet una *guassa* que no la pahirá.

Quan l' Azcárraga va entrar á Palacio ab aquella panxa que tragina, rodona com un bombo, va dir un curios:

—Miréulo: qualsevol diria que aquest home está en cinta, y de mesos majors.

Y en efecte: quan ne sortí, havia parit un ministeri.

En Romero Robledo ha banquetejat á París ab l' Agoncillo y altres filipins molt significats.

Molt li han criticat que aixó haja fet els polítics de la restauració.

Pero 'l pollastre antequera sempre podrá dir:

—Val mes, mil vegadas, anar á París á fer la pau ab els tagalos, que haverhi anat com vosaltres á ferla ab els yankees. A lo menos la meua pau, no li costa á Espanya cap colonia.



Á L' INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.^a XARADA-ANAGRAMA.—Te-o-do-ra—Dorotea.
- 2.^a TRENCA-CLOSCAS.—Don Juan Tenorio.
- 3.^a GEROGLÍFICH.—Sobre las camas el cos.

Han endevinat totas las solucions del número passat: Pau Nyieris, A. Campa, Lino Puig, Llufoeta y Oncle n.º 2; Dos:

Timbal de caball coix vilafraquí, Manolo Fideñas y Jaume Altadill, y una: Miquel Blanch.



XARADA

Segons *hu dos-tres* las lletras
tres envía una *total*

á LA CAMPANA DE GRACIA
ab franquesa li dirán:

«Va bé *cinch* no fá per casa;
pero no s' enfadi pas,
donya *Quart-cinch*, *tres* li diuhen
que 's dediqui á rentar plats.

PERET DEL CAFÉ

ENDAVINALLA

Molts treballan á prop meu,
jo sols traballo de nit:
m' aguanto dret ab un peu
y es un peu sense cap dit.

L. GENÍS

TRENCA-CLOSCAS

EN TELMO DEU AL SASTRE

Formar ab aquestas lletras el títol de un drama castellá.

M. R. LLUM

TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla vertical y horizontal: prenda de vestir.—Segona: nom d' home.—Tercera: nom bíblic.

EDUARDO

GEROGLÍFICH

∴ +

K

M I M

:

P I S

BLANCHI

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns: Gori Gori (a) Noy, Un nyebit encostipat, Juliá Guillemí (a) Fusteret, Bejeje, J. Billoch y B., Un cap de trons, J. Romansos, F. Patti, Francisquet Serra, R. Pujol, Antoni Pujol Panadés, Joseph Mozo, J. G. T., X., Bianchi, S. S. S. y J. B. y R.: Lo que 'ns envian aquesta setmana no fá per casa.

Ciudadáns: Magia Lelle, Albert Daroca, Mando Fideñas, T. M. Cats, Rosinol Llauné, Jaume Altadill, Mitj tomaquet y mitj pebrot, E. Zola y B., J. Alberti y P., Joaquim Costa, Dos de la guillada, Joan Torrent y M., Octavi Pell, P. A. M., J. Moret de Gracia, J. Santamaria Vinyals y En Pepet: Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envien.

Ciudadá: E. Zola y B.: Serveixis posar las solucions corresponents al peu de cada trenca-caps. A vosté no li será res y l' encarregat d' aixó li agrahirá per tota la vida... y encare més.—Bianchi: Fassins l' obsequi de pendre nota d' aixó que dihem al seu colega.—Francesch M.: El dibuix que 'ns envia no va prou bé.—Angel Montanya: Barba, noy.—N. B. y S.: Rebut l' original y gracias.—S. del P.: Idem idem.—C. G. Redembach: Ab el seu article no farém res.—Lluís G. Salvador: Una ó altre s' insertará.—Antón del Singlot: *Non c' é male*.—M. Carbó d' Alsina: Veurem de fer compondre 'l sonet y un epitafi.—J. Staramsa: Gracias per la remesa de funebreñas.—F. Mas y Abril: No 's distingeixen ni per la correcció de forma ni per l' assumpto.—Narcís del Toro: Vosté quan vol ho fá més malament.—F. Carreras P.: S' aprofitará part de lo rebut.—Siméon Dorea Nogués: Vosté no sab lo que 's diu. Aquells versos eran marcadament dolents. ¿Veú? A n' els que s' hi enfadan els ho dihem dos cops.—Joan Vives Borrell: ¿Ara 's recorda vosté de fer poesias á l' Estiu? ¡Vaja, home, ab aquest *bróquil* que s' ha girat! Guardémla pe'l sígle que vé.—J. B. y P.: Va bastant bé.—Aiger Elies F.: Totas dugas fluixejan una mica massa.—A. Deu: Mirarem d' enquirirli 'l quento. (Y no en sentí epigramátich).—E. M. J. Morell (Barcelona): Si vol que 'n parlem haurá de repetir l' envió, puig veyent que no contestava la carta vá anar á la panera.

DISSAPTE QUE VÉ

Día 3 de Novembre

LA CAMPANA DE GRACIA

SERÁ DEDICADA

Á LA

FESTA DELS MORTS

Número **extraordinari**
destinat als vius y dedicat
als morts.

8 PLANAS
D' ILUSTRACIÓ Y TEXT
10 céntims

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20

Estampa de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

